

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 292/09
02.04.2009. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu u veću sastavljenom od sudija: Olge Đuričić, predsednika veća, Obrada Andrića i Tomislava Medveda, članova veća, sa savetnikom Nadeždom Nikolić, kao zapisničarem, odlučujući u upravnom sporu po tužbi tužioca AA, radi poništaja rešenja Republičkog zavoda za zdravstveno osiguranje 11 broj 59.5-32/08 od 13.10.2008. godine, u predmetu korišćenja zdravstvene zaštite u inostranstvu, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 02.04.2009. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je, kao neosnovana, žalba tužioca izjavljena na rešenje Komisije za korišćenje zdravstvene zaštite u inostranstvu i upućivanje na lečenje u inostranstvo 03/2 broj 59.3-69/08 od 08.09.2008. godine (greškom označen datum 03.10.2008. godine u osporenom rešenju). Navedenim prvostepenim rešenjem odbijen je kao neosnovan zahtev tužioca za naknadu troškova zdravstvene zaštite korišćene u Austriji u periodu od 28.01.2008. godine do 12.03.2008. godine u iznosu od 66.099,00 EUR-a.

Tužilac tužbom osporava zakonitost rešenja tuženog organa i predlaže da se ono poništi. U tužbi ističe da je činjenično stanje u postupku nepravilno utvrđeno, jer je tužiocu pružena usluga u inostranstvu zbog hitnosti, te da ova usluga nije bila pružena tužiocu bi bio doveden život u pitanje. Ističe da je zahtev za naknadu troškova podnet u svemu saglasno odredbama Zakona o potvrđivanju sporazuma između SRJ i Republike Austrije o socijalnom osiguranju a kojim odredbama je propisano hitno pružanje zdravstvenih usluga licu koje se zatekne na teritoriji druge države, a u slučaju kada se radi o hitnosti koja podrazumeva ozbiljno ugrožen život i zdravlje određenog lica tako da se ista može preduzeti bez prethodnog odobrenja nadležnog nosioca. Takođe ukazuje da je prvostepeno rešenje doneto 08.09.2008. godine, a tuženi je osporenim rešenjem odlučivao o rešenju od 03.10.2008. godine, što znači da nije odlučivao o prvostepenom rešenju. Sa tih razloga smatra da se ne može prihvatiti stav tuženog organa da se u ovom slučaju nije radilo o hitnosti iz navedenog sporazuma kojim je obuhvaćen i konkretan slučaj.

U odgovoru na tužbu tuženi organ ostao je pri razlozima iz osporenog rešenja i predložio da se tužba odbije. Ističe da je prilikom izrade osporenog rešenja greškom označen datum prvostepenog rešenja 03.10.2008. godine, iako se iz sadržine rešenja vidi da je odlučivano o rešenju prvostepenog organa od 08.9.2008. godine, te da ova omaška nije od značaja na zakonitost rešenja.

Nakon razmatranja spisa predmeta, ocene navoda tužbe i odgovora na tužbu, Vrhovni sud Srbije je našao da tužba nije osnovana.

Pravilno je, i po oceni Vrhovnog suda Srbije, postupio tuženi organ kada je odbio žalbu tužioca i oceni da je prvostepeni organ doneo zakonito rešenje. Ovo sa razloga što je pravilno ocenjeno da pružanje usluga tužiocu u inostranstvu nije bilo hitno, s obzirom da je tužilac u inostranstvo otišao iako je znao da boluje od hronične bolesti koja zahteva stalan lekaraski nadzor i terapiju, a što bi predstavljalo smetnju za izdavanje potvrde za korišćenje zdravstvene zaštite u inostranstvu. Prema članu 64. Zakona o zdravstvenom osiguranju ("Službeni glasnik RS", br. 107/06) korišćenje zdravstvene zaštite u inostranstvu na teret Republičkog zavoda moguće je samo u slučaju pružanja hitne medicinske pomoći kako bi se otklonila neposredna opasnost po život i zdravlje, a prema članu 65. istog zakona pre odlaska u inostranstvo osiguranim licima traba da bude utvrđeno da ne boluju od akutne bolesti, hronične bolesti u akutnoj fazi i drugih poremećaja koji zahtevaju lečenje ili stalni lekarski nadzor, odnosno da se osigurana lica ne nalaze u stanju koje bi ubrzo po dolasku u inostranstvu zahtevalo duže lečenje, odnosno smeštaj u stacionaranu zdravstvenu ustanovu. Kako u konkretnom slučaju tužilac nije imao potvrdu o korišćenju zdravstvene zaštite u inostranstvu, te je otišao u inostranstvo iako je bolovao od hronične ozbiljne srčane bolesti DgI 50, to se preduzeta intervencija ne može smatrati hitnom medicinskom intrevencijom u smislu navedenih zakonskih odredbi, zbog čega nema osnova za naknadu troškova lečenja, kako je to pravilno u ovom slučaju ocenila prvostepena lekaraska komisija nadležne filijale saglasno članu 155. stav 2. Zakona o zdravstvenom osiguranju.

Sud je cenio navode u tužbi pa je našao da ovi navodi, s obzirom na u postupku utvrđeno činjenično stanje ne mogu dovesti do drugačije ocene zakonitosti osporenog rešenja. Tužilac nije imao potvrdu za odlazak u inostranstvo, niti je bio upućen od strane Zavoda na lečenje u inostranstvu, što znači da u ovom slučaju nije postupljeno sa navedenim propisima koji regulišu lečenje osiguranih lica u inostranstvu, pa ne ispunjava uslove

propisane zakonom, a kojim uslova se osiguranci moraju strogo pridržavati da bi u zemlji ostvarili pravo na naknadu troškova iz zdravstvenog osiguranja koji su nastali u inostranstvu.

Takođe nije od uticaja na drugačiju ocenu osporenog rešenja to što je tuženi kao datum prvostepenog rešenja označio 03.10.2008. godine umesto 08.9.2008. godine, jer se radi o očiglednoj omašci pri kucanju, a iz sadržine osporenog rešenja nesumnjivo proizlazi da je odlučivano o prvostepenom rešenju kojim je odbijen zahtev tužioca za naknadu troškova zdravstvene zaštite koja mu je pružena u Austriji u periodu od 28.1.2008. do 12.3.2008. godine, pa ova greška, koja se može ispraviti u svako vreme, nije od uticaja na zakonitost osporenog rešenja.

Sa iznetih razloga, Vrhovni sud Srbije je, na osnovu člana 41. stav 2. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u dispozitivu presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU

dana 02.04.2009. godine, U. 292/09

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Nadežda Nikolić, s.r. Olga Đuričić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Olivera Strugarević

JK